

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4327/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ע' גרוסקופף

העותרים: 1. ישראל פרוש, ראש העיר אלעד
2. עיריית אלעד

נגד

המשיבים: 1. ראש הממשלה
2. ראש הממשלה החליפי ושר הביטחון
3. שר הבריאות
4. שר הפנים
5. השר לביטחון פנים
6. שר האוצר
7. שרת התחבורה
8. מנכ"ל משרד הבריאות
9. רשות חירום לאומי

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה למתן צו ביניים

בשם העותרים: עו"ד משה ליפל; עו"ד צבי זקס;
עו"ד יהודה רוזנגרטן

בשם המשיבים: עו"ד רן רוזנברג; עו"ד יונתן קרמר

פסק-דין

השופט ע' גרוסקופף:

בעתירה שלפנינו מתבקש בית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, לבטל את החלטת הממשלה מיום 23.6.2020 בה הוכרז השטח המוניציפאלי של העיר אלעד "אזור מוגבל", בהתאם לתקנה 2 לתקנות שעת חירום (נגיף הקורונה החדש) (אזור מוגבל), התש"ף-2020 (להלן: "תקנות אזור מוגבל").

1. ביום ג' ה-23.6.2020, החליטה "ועדת שרים" כהגדרתה בסעיף 2(א) לתקנות אזור מוגבל (ועדה המורכבת מראש הממשלה, ראש הממשלה החליפי ושר הביטחון, שרי הבריאות, הפנים, הכלכלה, האוצר וביטחון הפנים) להכריז על שכונות בעיר טבריה ועל העיר אלעד כ-"אזור מוגבל" בהתאם לתקנה 2 לתקנות אזור מוגבל. ההחלטה קיבלה תוקף כהחלטת ממשלה באותו היום, ומספרה הוא 138 (נגף/2). למחרת, ביום ד' ה-24.6.2020, תוקנה ההחלטה במסגרת החלטה 140 (נגף/3), כך שההכרזה על שכונות בעיר טבריה צומצמה לשלושה רחובות בלבד, ואילו ההכרזה על העיר אלעד כ-"אזור מוגבל" נותרה בעינה (להלן יכוננו ההחלטה מיום 23.6.2020 (נגף/2) וההחלטה מיום 24.6.2020 (נגף/3) יחדיו "החלטת הממשלה" וכן "ההכרזה").

2. מתוקף החלטת הממשלה הוחלו בשטחה המוניציפאלי של העיר אלעד מגבלות תנועה המנויות בתקנות אזור מוגבל. התקנות הללו כוללות שני סוגים של מגבלות תנועה הנבדלות בחומרתן: תקנה 3 לתקנות אזור מוגבל מחילה הגבלות כניסה ויציאה מן האזור המוגבל למעט למטרות שהוגדרו בסעיף (להלן: "ההגבלות בדבר כניסה ויציאה מהאזור המוגבל"); לעומת זאת, תקנה 3א לתקנות אזור מוגבל מחילה מגבלות חריפות יותר המצמצמות את יציאתו של אדם המתגורר באזור המוגבל למרחב הציבורי, וכן מגבלות על הפעלת מקום או עסק באזור המוגבל בהתאם לחריגים המנויים בתקנה (להלן: "ההגבלות בדבר יציאה למרחב הציבורי"). החלטת הממשלה בה עסקינן לא החילה את ההגבלות בדבר יציאה למרחב הציבורי על העיר אלעד, אלא אך את ההגבלות בדבר כניסה ויציאה מהאזור המוגבל הפחותות בחומרתן. כמו כן, במסגרת החלטת הממשלה נוסף החריג הבא:

...למטרות המפורטות בתקנות משנה 3(א)(1) ו-2)
 יתווסף – הגעה של עובד למקום עבודה שהוא רשאי
 לעבוד בו לפי כל דין וחזרה ממנו, וכן יציאת תלמיד
 לצורך בחינת בגרות וחזרה ממנה...

בנוסף, נקבע כי מוסדות חינוך פורמאליים עד כיתה ו' יוסיפו לפעול (צו בריאות העם (נגיף הקורונה החדש) (הגבלת פעילות מוסדות חינוך) (הוראת שעה) (תיקון מס' 10) התש"ף-2020. על השתלשלות העניינים שהובילה להותרת מוסדות החינוך הפורמאליים פתוחים נעמוד בהמשך.

3. החלטת הממשלה נכנסה לתוקף ביום 24.6.2020 בשעה 8:00 והיא תעמוד בתוקפה עד ליום 1.7.2020 בשעה 8:00, אלא אם ייקבע אחרת.

4. למחרת ההכרזה, יום ה' ה-25.6.2020, בשעות הצהריים הגישו ראש העיר אלעד ועיריית אלעד (להלן יחדיו: "עיריית אלעד" או "העותרים") את העתירה שלפנינו. מפאת דחיפות העניין המשיבים (להלן גם: "המדינה") נתבקשו להגיב לעתירה עד ליום שישי ה-26.6.2020. לאחר עיון בתגובה ניתנה באותו יום החלטה לפיה אין מקום ליתן צו ביניים, והעותרים התבקשו להודיע עד היום (28.6.2020) האם, בשים לב לאמור בתגובה המקדמית מטעם המשיבים, הם עומדים על עתירתם. להשלמת התמונה יצוין כי ב-26.6.2020 הוגשה גם בקשה מטעם מרכז השלטון המקומי להצטרף להליך, וזאת בעיקר לאור טענת העותרים כי לא נועצו עימם.

5. היום, יום א' ה-28.6.2020 הודיעו העותרים כי הם עומדים על עתירתם, תוך שהם שבים ומלינים כי "לא נערכה כל התייעצות כדין" עמם טרם ההכרזה, וכי "אין הבדל בין אלעד לערים אחרות והעדר השוויון זועק".

טענות עיריית אלעד

6. לטענת העותרים, ידה של הממשלה הייתה "קלה על ההדק" ומשוללת הגיון. העותרים מלינים על כך ש"לא הוסבר בשום שלב לעותרים מדוע נבחרה העיר אלעד כ'קורבן ציבור' לשם הטלת הסגר" וכי ההחלטה נעשתה ללא בסיס נתונים עדכני ומבלי לקיים הידברות עם התושבים באמצעות עיריית אלעד. לשיטת העותרים, מספר החולים בפועל נמוך ב-15% ממספר החולים שעמד בבסיס ההחלטה – בעוד שההחלטה נעשתה בהסתמך על 84 חולים, הרי שעל פי הנטען בעתירה 7 מהם כבר החלימו ו-3 אחרים כלל לא גרים בעיר. יתרה מכך, לדברי העותרים מנתוני התחלואה שפורסמו עולה כי היקף התחלואה בעיר נמוך מערים אחרות ועל כן אין הצדקה להטיל הגבלות דווקא על העיר אלעד. העותרים מתארים את התחושות הקשות בקרב התושבים ואת הסטיגמות שידבקו, לשיטתם, בתושבי העיר בעקבות ההכרזה, וסבורים כי יש בה משום פגיעה אנושה בזכות היסוד לחירות, חופש תנועה ו"ב[מגוון של זכויות יסוד אחרות" (סעיף 30 לעתירה).

7. טענה מרכזית השבה ועולה לאורכה של העתירה היא כי דרך קבלת ההחלטה מושא העתירה היתה בלתי תקינה, היות שההחלטה התקבלה מבלי להיוועץ עם העותרים – עיריית אלעד וראש עיריית אלעד, כמתחייב מנסיבות העניין וכפי שעולה מפסיקתו של

בית משפט זה בבג"ץ 2435/20 לוונטהל נ' ראש הממשלה (7.4.2020) (להלן: "עניין לוונטהל"). משכך סבורים העותרים כי דין ההכרזה בטלות.

8. טענה נוספת בפי העותרים היא כי האמצעי שננקט הוא בלתי מידתי, ועל כן לא עומד בתנאי הסיפא שבסעיף 12 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. לטענתם, אין בנמצא כל מחקר שהוכיח את יעילותו של סגר המבודד אזור אחד ממשנהו, וכי במצב דברים זה התועלת איננה ברורה בעוד הנזק וודאי. עוד נטען כי לא נבחנו חלופות אחרות, שפגיעתן פחותה, דוגמת הוצאת חולים מהעיר למלונות, וכי ממילא ברחבי המדינה ישנם אלפי חולי קורונה בלי קשר לעיר אלעד. מכאן מסיקים העותרים שפוטנציאל ההידבקות בערים אחרות גבוה יותר מהעיר אלעד. בהקשר זה טוענים העותרים כי אין זה ברור מדוע דווקא העיר אלעד הוכרזה כ"אזור מוגבל", ולא ערים אחרות עם שיעור תחלואה גבוה, באופן המעלה חשש כבד להפליה של תושבי אלעד ביחס לתושבי ערים אחרות. בבחינת התוצאות השליליות של ההכרזה מציינים העותרים כי היא עלולה לגרום להתפרצות של המחלה ולגרום להדבקה המונית של כל תושבי העיר.

9. בנוסף מלינים העותרים על כך שלא דאגו לאספקה נאותה של מצרכים ושירותים חיוניים לתושבי העיר בניגוד לקבוע בתקנות אזור מוגבל.

טענות המשיבים

10. תגובת המשיבים היא כי דין העתירה להידחות על הסף, בהיעדר עילה להתערבות שיפוטית בתוקפה של החלטת הממשלה, אשר נקבעה כדין ואשר ההסדר הגלום בה, על-אף פגיעתו בתושבי העיר אלעד, עומד באמות המידה החוקתיות הדרושות.

11. המשיבים עומדים על כך שבהעדר חיסון או טיפול יעיל, הדרך היחידה לממש את המטרה של מניעת הדבקה והתפשטות הנגיף היא צמצום מגע של האוכלוסייה הבריאה עם חולים – ומטרה זו מושגת באמצעות אמצעים של "ריחוק חברתי" ובידוד חולים מאומתים ומי שבא עמם במגע. עוד הם עומדים על כך שהתנהלות משרדי הממשלה הרלוונטיים, ובראשם משרד הבריאות, היא התנהלות חירום דינאמית, אשר נגזרת מן המצב המשתנה לצורך מתן מענה מיטבי לפי צו השעה. בהקשר זה מציינים המשיבים כי מזה חודש חוזים אנו בשינוי מגמה מדאיג המתבטא בעלייה מתמשכת במספר החולים המאומתים.

12. עוד מציינים המשיבים כי ההכרזה על "אזור מוגבל" מבוססת על עמידה באמות מידה מקצועיות, כפי שהותוו בחוות דעת אפידמיולוגית של ד"ר אודי קלינר, סגן ראש שירותי בריאות הציבור במשרד הבריאות, מיום 2.4.2020, ועודכנו ביום 3.6.2020 (נספח 5 לתגובה המקדמית מטעם המשיבים, להלן: "חוות הדעת האפידמיולוגית"). ואלה הן שלוש אמות המידה להכרזה על "אזור מוגבל", כפי שנקבעו בחוות הדעת האפידמיולוגית: (א) מספר חולים פעילים מעל 50 (כאשר מספר חולים פעילים הוגדר כמספר החולים בהחסרת מספר הנפטרים ומספר המחלימים); (ב) יחס חולים פעילים ל-100 אלף איש גבוה מהממוצע הארצי; (ג) שיעור עליית תחלואה ב-7 הימים האחרונים גבוה מהממוצע הארצי.

13. המשיבים מבהירים כי בעניינה של העיר אלעד התקיימו שלוש אמות המידה הנזכרות לעיל, וכי תפוצת התחלואה בעיר הייתה, ועודנה, רחבה ומקיפה, שעה שמדובר בכמעט כל חלקי העיר. בעת קבלת החלטת הממשלה היו באלעד 83 חולים פעילים, יחס החולים הפעילים ל-100 אלף איש היה 174.6 (בהשוואה ל-55.4 בממוצע ארצי) ושיעור העלייה בתחלואה על בסיס חולים פעילים ב-7 הימים שקדמו להחלטה היה 102.4% (בהשוואה ל-52.6% בממוצע ארצי). עוד ציינו כי גם לאחר ההכרזה נתוני התחלואה הוסיפו להיות גבוהים – נכון ליום 24.6.2020 בשעה 22:00 עדיין היו באלעד 83 חולים פעילים, 34 מהם נוספו ב-6 הימים שבין יום שבת עד יום חמישי – היום בו הוגשה העתירה דנן. עוד הובהר, כי התחלואה באלעד הייתה מפוזרת על פני מספר גדול של מקומות הדבקה, וכי לגבי חלק מהחולים לא היה ידוע מקור ההדבקה, מה שמצביע על קושי בקטיעת שרשראות ההדבקה והצורך לנקוט באמצעים נוספים של ריחוק חברתי על מנת לצמצם הדבקה אפשרית. על רקע הנתונים הללו, הייתה עמדת גורמי המקצוע במשרד הבריאות כי יש צורך בהטלת הגבלות על העיר אלעד כולה.

14. לגוף הדברים נטען, כי משעה שהחלטת ועדת השרים עולה בקנה אחד עם אמות המידה המקצועיות שנקבעו, ומשעה שההגבלות מתיישבות עם מדיניות הממשלה הכללית, הרי שאין מקום להתערבות שיפוטית. המשיבים מבקשים להתבסס בעניין זה על פסיקותיו האחרונות של בית משפט זה בעניין בג"ץ 2491/20 המנהל הקהילתי רמות אלון נ' ממשלת ישראל (14.4.2020) (להלן: "עניין רמות אלון") ובעניין לוונטהל (אשר שניים מב"כ העותרים היו עותרים בהליך דשם) ומדגישים כי בכל הנוגע להתקיימותם של מבחני המידתיות במקרה דנן, הרי שהתכלית הראויה ברורה ומתקיים קשר רציונאלי בין האמצעי (הכרזה על "אזור מוגבל" לפרק זמן מוגדר ותחום) לתכלית (צמצום הסיכון הנשקף מפני התפשטות נגיף הקורונה). בכל הנוגע למידת האפקטיביות של ההכרזה על אזור מסוים כ"אזור מוגבל", מציינים המשיבים כי ניתן לראות ירידה בתחלואה ביישובים

בהם הוחלט להטיל מגבלות דומות (דוגמת העיר רהט) וכי טענות העותרים בקשר עם העדר אפקטיביות נטענו ללא ביסוס. עוד נטען, כי נכון לעת הזו אין בידי המשיבים אמצעי אחר שפגיעתו פחותה, וכי פינוי חולים מאומתים עדיין מותר את האנשים עמם באו במגע כפוטנציאל ממשי להמשך הליך ההדבקה בעיר ומחוצה לה. עוד צוין כי הליך קבלת ההחלטות בקשר עם הטלת המגבלות הוא מהיר, וככל שיהיה שינוי מספק לטובה בנתוני התחלואה ההגבלות יצומצמו או יוסרו, בהתאם לנסיבות ועל פי שיקולים מקצועיים.

15. ביחס לטענות העותרים אודות אי-היוועצות עם הרשות המקומית והעומד בראשה, הובהר כי רופאת המחוז – ד"ר עפרה חבקין, וסגן ראש שירותי בריאות הציבור במשרד הבריאות – ד"ר אודי קלינר, קיימו מספר שיחות עם העותר 1 וסגנו טרם ההכרזה ועל כן נשמטת הקרקע תחת טענתם המרכזית של העותרים. בין היתר, שוחחה רופאת המחוז עם העותר 1 ביום 23.6.2020 והציגה לו את כוונת משרד הבריאות להכריז על העיר כולה כ"אזור מוגבל". העותר 1 התנגד להכרזה ובעקבות התנגדות זו התקיימו עמו באותו היום מספר שיחות נוספות. במסגרת השיחות הללו ביקש העותר 1 להחריג את בתי הספר היסודיים והחינוך לגיל הרך מההגבלות בנימוק כי סגירת המוסדות עלולה להגדיל את הסיכון להדבקה, בשים לב לכך שמדובר במשפחות ברוכות ילדים ובדירות מגורים צפופות. בקשה זו התקבלה, בהמלצת רופאת המחוז, ומוסדות החינוך נותרו פעילים בהתאם לצו. מכאן, ובניגוד לנטען בעתירה, מדגישים המשיבים כי עמדת עיריית אלעד נשמעה, הגם שלא התקבלה במלואה, וכי חילוקי דעות אינם מהווים עילה להתערבות שיפוטית.

16. עוד הובהר ביחס לטענת העותרים בדבר היערכות פיקוד העורף, ומתן סיוע בדמות אספקת מוצרי צריכה ומזון, כי לעת הזו לא הוחלו על העיר ההגבלות בדבר יציאה למרחב הציבורי מכוח תקנה 3א לתקנות אזור מוגבל, ועל כן שגרת החיים במרחב הציבורי בעיר נמשכת כסדרה וכלל החנויות ובתי העסק פתוחים ונגישים לתושבים תוך שמירה על הכללים בדבר מניעת התקהלות. במצב דברים זה אין כל צורך בהפעלת פיקוד העורף לצורך הגשת סיוע לתושבי העיר בדמות אספקת מוצרי צריכה ומזון. בדומה, גם בטענה כי לא נשקלה האפשרות להפנות את התושבים למלונות המופעלות על ידי פיקוד העורף אין ממש, הואיל ונפתח מלון ייעודי לצורך קליטת משפחות מהאוכלוסייה החרדית, ותושבי אלעד ביניהם, ובשים לב לעובדה שנכון ליום 25.6.2020 הועברו 14 חולים מאלעד למלונות וישנם עוד 9 חולים נוספים בתהליכי פינוי למלונות בסיוע פיקוד העורף.

17. לאחר שעיינו בעתירה, בתגובה, ובתגובה לתגובה לה, הגענו לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות.

18. אכן, מגבלות התנועה המוטלות על אזרחים מכוח ההכרזה על "אזור מוגבל" בהתאם לתקנות אזור מוגבל מהוות פגיעה קשה בחירויות הפרט, ולא ניתן להתייחס אליהן כעניין שבשגרה, אפילו בתקופה הלא שגרתית בה אנו מצויים. עמדו על כך השופט יצחק עמית בעניין לוונטהל שניתן אך לאחרונה בקשר עם ההכרזה על שטח המוניציפאלי של העיר בני-ברק כ"אזור מוגבל" (שם, פסקה 1) והשופט ענת ברוך בעניין רמות אלון בקשר עם ההכרזה על שכונה בירושלים כ"אזור מוגבל" (שם, פסקה 11). אין לנו אלא להצטרף לדברים שנאמרו שם. יחד עם זאת, ההכרזה על העיר אלעד כ"אזור מוגבל" התקבלה בעקבות אירועי הדבקה רבים שהתרחשו בתחומי העיר ומתוך חשש מבוסס נתונים מפני התפשטות בלתי מבוקרת של הנגיף. כפי שעולה מתגובת המשיבים, ההחלטה לא התקבלה כלאחר יד, אלא היא תוצר של היוועצות עם גורמים מקצועיים רלוונטיים, ובשים לב לניסיון ההולך ומתגבש בקשר עם ההתמודדות למניעת התפשטות נגיף הקורונה.

19. כפי שצוין, בעניינה של העיר אלעד התקיימו שלוש אמות המידה אשר נקבעו בחוות הדעת האפידמיולוגית – בעת קבלת החלטת הממשלה היו באלעד 83 חולים פעילים, יחס החולים הפעילים ל-100 אלף איש היה 174.6 (בהשוואה ל-55.4 בממוצע ארצי) ושיעור העלייה בתחלואה על בסיס חולים פעילים ב-7 הימים שקדמו להחלטה היה 102.4% (בהשוואה ל-52.6% בממוצע ארצי). היום, ה-28.6.2020, עלה מספר החולים באלעד ל-95 חולים פעילים. יתרה מכך, כפי שעולה מההצעה להחלטה של ועדת השרים שצורפה כנספח 6 לתגובה המקדמית:

טרם ההמלצה, נקט משרד הבריאות ביחד עם הגורמים בשטח ושאר הגופים הרלוונטיים ובשיתוף עם הרשויות המקומיות צעדים שונים לשם צמצום התחלואה על ידי הסברה, אכיפה ופינוי חולים ככל הניתן. במועד זה, נראה שצעדים אלה אינם מספיקים לצורך צמצום התפשטות המחלה באזורים אלה. עוד יצוין, כי ההמלצה היא לנקוט בהגבלות הנ"ל בנוסף להמשך המאמץ האכיפתי, ההסברתי, ולפינוי חולים וחייבים בבידוד ככל הניתן.

20. על רקע פרמטרים אלה, לא מצאנו כי קיים בסיס לטענת העותרים כי החלטת הממשלה התקבלה משיקולים זרים או מפלים, ואף איננו סבורים כי קיים בסיס לטענה כי מדובר בהחלטה בלתי מידתית, באף אחד משלושת היבטים של דרישת המידתיות. על פי הנמסר בתגובת המשיבים, התחלואה באלעד מפורזת על פני מספר גדול של מקומות הדבקה, כאשר לגבי חלק מהחולים לא ידוע מקור ההדבקה. מצב דברים זה מקשה, להערכת גורמי המקצוע, על קטיעת שרשראות ההדבקה, ומחדד את הצורך לנקוט באמצעים נוספים על אלה הננקטים בכלל מדינת ישראל. על רקע הנתונים הללו, אף מובנת עמדת גורמי המקצוע במשרד הבריאות כי יש צורך בהטלת הגבלות על העיר אלעד כולה, ולא ניתן להסתפק בהטלתן על שכונות בודדות.

21. את עיקר ייחוסם מכוונים העותרים נגד אי קיומה של חובת ההיוועצות עימם. כך למשל, "העותרים פנו למשיבים בדרישה לדון בדרכים אפשריות לצורך ביטול ההכרזה, אך לא קיבלו כל מענה" (סעיף 23 לעתירה); "לא נעשתה פניה והיוועצות כפי שמחייב החוק והפסיקה" (סעיף 34 לעתירה); "הסגר הוטל ללא שיג ושיח עם פרנסי העיר" (סעיף 40 לעתירה); "לו היו המשיבים פונים אליהם ודורשים את עצתם" (סעיף 63 לעתירה); וכיוצא באלה. הפרת חובת ההיוועצות אף מהווה את העילה המרכזית לבקשת ההצטרפות לעתירה שהוגשה מטעם מרכז השלטון המקומי ביום 26.6.2020.

22. והנה, מתגובת המשיבים מתברר שהדברים לא נמסרו בעתירה כהווייתם, וכי בין העותר 1 וסגנו לבין נציגי משרד הבריאות נערכו מספר שיחות בקשר עם ההכרזה על העיר אלעד כ"אזור מוגבל", באופן שאף הביא לשינוי במגבלות. פער זה בין תיאור השתלשלות העניינים המובא בעתירה לבין האמור בתגובת המשיבים איננו ניתן לגישור, ולא נותר אלא לתמוה על אודות הסיבות לו.

23. ויובהר, תקנות אזור מוגבל אינן קובעות חובת היוועצות סטטוטורית בעותרים. עם זאת, בעניין לוונטהל ציין בית משפט זה כי יש ממש בטרוניה של הרשות המקומית (עיריית בני-ברק באותו מקרה), כי היה מקום להיוועץ עמה טרם מתן החלטה, ואף העיר כי "שומה על המדינה לקחת את הדבר לתשומת לב" (פסקה 25 בעניין לוונטהל). דברים אלה מקובלים אף עלינו, הגם שנראה כי הם מבטאים התייחסות לפרקטיקה הראויה, ולא התווייה של חובה משפטית פורמאלית המתנה את הפעלת הסמכות (להבחנה בין חובת היוועצות סטטוטורית לבין התייעצות וולונטרית, שלעיתים "אין היא וולונטרית במובן המלא של המילה", ראו דפנה ברק-ארז משפט מנהלי כרך א 301-319 (2010)). מכל מקום, בענייננו קוימה ההיוועצות בעותרים על פי האמור בתגובת המדינה, ובכך די על מנת לדחות את טענות העותרים. כמובהר, גורמים בכירים במשרד הבריאות (רופאת המחוז

וסגן ראש שירותי בריאות הציבור) קיימו מספר שיחות עם ראש העיר וסגנו עובר להכרזה, ובעקבות השיחות הללו אף שונו חלק מההגבלות. העובדה כי בדברי ההסבר להצעה שהובאה להחלטת הממשלה צוין כי "ניסיון לקבל את עמדת ראש העיר טרם ההחלטה לא צלח" משקפת, מן הסתם, את העובדה שלא נמסרה תגובה פורמאלית של ראש העיר להצעת ההחלטה – ולא ניתן ללמוד ממנה כי לא התקיימה כל היוועצות עם העותרים.

24. בשולי הדברים יוער כי שאלת סמכות הממשלה להתקין את תקנות אזור מוגבל מכוח סעיף 39 לחוק יסוד: הממשלה תלויה ועומדת לפני בית משפט זה בבג"ץ 2399/20 עדאלה נ' ראש הממשלה ואיננו רואים להידרש לה במסגרת העתירה דנן. כפי שנפסק בעניין לוונטהל:

"התקנת התקנות נעשתה על פי סמכות הממשלה מכוח סעיף 39 לחוק יסוד: הממשלה, כפוף למגבלות שונות כפי שנקבעו בחקיקה ובהלכה הפסוקה. איני רואה להידרש למגבלות אלה במסגרת העתירה דנא, באשר בעניין זה הביע היועץ המשפטי לממשלה את דעתו במכתבו לראש הממשלה מיום 6.4.2020 ובנושא זה תלויה ועומדת עתירה נפרדת בבית משפט זה (בג"ץ 2399/20 עדאלה נ' ראש הממשלה)". (שם, פסקה 11).

25. טוֹף זבֵר: דין העתירה להידחות על הסף, שכן אין היא מעלה כל בסיס להתערבותנו בהחלטת הממשלה. לאור התוצאה אליה הגענו, לא ראינו מקום לדון בבקשה מטעם מרכז השלטון המקומי להצטרף להליך.

בנסיבות העניין, ובאופן חריג בשים לב לאמור בפסקה 22 לעיל, איננו עושים צו להוצאות.

ניתן היום, ו' בתמוז התש"ף (28.6.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט